

Protokol o hodnocení bakalářské práce

Název práce: Síla Identity, Motýlí uši

Podnázev: Butterfly ears

Práci předložil(a) student(ka): Matěj MACHÁČEK

Studijní obor a specializace:

Multimediální design, specializace Nová média

Posudek oponenta práce:

Práci hodnotila: M.A. Richard Frederick Drury

(u externích hodnotitelů uveďte též kontaktní adresu pracoviště)

1. Cíl práce

(a jeho naplnění):

Musím se hned na začátku přiznat, že ani po pečlivém přečtení písemných podkladů a prohlédnutí podkladů vizuálních (resp. audiovizuálních) mi není cíl Matějovy práce zcela jasný. Pochopil jsem, že tu zásadně jde o úzce spjatý dialog řeči hudební a výtvarné senzibility. Jenže se neubráním pocitu, že Matěj ne zcela zvládnul úkol nejzávažnější – cituji z jeho postupu realizace: „listopad – teoretická část práce: „uvědomit si, kdo jsem, odkud přicházím, kam směřuji – dříve, nežli začnu pracovat.““ Mám naopak podezření, že Matěj naopak řešil věci takřka „za chodu“ bez konkrétnějšího cíle či alespoň ohniska. Myslím si to proto, že mi v jeho bakalářské práci chybí jasnější koncepční osa a vůbec jasnější vyústění ve smyslu (alespoň koncepčně) uchopitelného díla. Matěj v části „Téma a důvod jeho volby“ píše výmluvná slova – že se přečtenými knihami „nechal (...) poněkud unést vánkem“. Pro umělce je ovšem důležitý moment náhody, nepředvídatelnosti, onen okamžik nečekané inspirace. Jenže soudě podle toho, co Matěj předkládá, nechává se „uvést vánkem“ častěji, než je v daných souvislostech zdravo. Jeho bakalářská práce je trochu jako výrok bez pointy, vtip bez koncovky, je něco, co se zabývá spíše jen samo sebou bez pevnějšího „vnitřního horizontu“.

2. Technologická specifika

(technická inovace):

Matěj se rád pohybuje volně mezi technickými polohami, což je jeho legitimní právo, zejména ve zvoleném oboru Multimediálního designu. Jenže... nezbývá, než vyslovit neklidný pocit, že se žádnému z postupů zmíněných v jeho bakalářské práci nevěnuje „naplno“. Multimedialita zde neslouží k „vícebojařskému“ uskutečnění koherentní vize, nýbrž jako možnost se beztrápně přesouvat mezi proudy, mezi poli, za použití fatálně nízké tvůrčí voltáže. Vezměme jako příklad Matějovy kresby. Jsou doopravdy automatické jak sám tvrdí? Troufám si říci, že nejsou. Jsou jaksi intuitivní směrem ke ztvárňování obnaženého ženského těla, jenže drsný ponor do nespoutaných hloubek lidského podvědomí, o čemž má automatická kresba právě být, se tu prostě nekoná. Emil Filla napsal v úvodu k svému albu „Ženy – osm leptů a suchých jehel“ z roku 1934 „*Kresba je mírou a váhou. Bůh měří se krásou žen, auto koňskými silami, pán poslušností psa, národ svými dětmi, žena sex appealem, umělec svými kresbami.*“ Matěj se svými kresbami také měří, nikoliv však lichotivě.

3. Přínos práce pro daný obor

Přínos jakožto svědectví o osobním hledání nezaměnitelného projevu tu ještě nevidím. Matěj má poetické, citlivé, ba empatické zření lidského světa kolem sebe – jenže stále ještě zůstává na povrchu věcí, bez sebemenšího náznaku „tvůrčího prozření“.

4. Silné stránky díla

Dialog mezi hudebním a výtvarným projevem je v dějinách umění (zejména, ale nejen dvacátého století) neskutečně bohatým, podnětným polem. I Národní galerie v Praze se probudila k akci se svou současnou výstavou „Vivat musica!“. Kde se toto všechno odráží v Matějově teoretické práci? Kandinský, Kupka, nádherné lité kresby Jitky Válkové vytvořené přímo při poslechu velikánů Beethovena, Dvořáka? Matěj nešel do hloubky zvolené problematiky a je to bolestně cítit.

5. Slabé stránky díla

Kromě toho, co jsem už vytknul, mě silně iritoval Matějův slabší – uznejme si – přímo nedbalý přístup k matce češtině. Konkrétně jde o Matějovu strašidelnou nekonkrétnost ztělesňovanou otrockým opakováním slova „určitý“. Cituji: „jsme vystaveni určitému bytí“, „odproštění od určitého problému“ „určité období života“ „s určitou tělesností“ „reprezentovat určitou citovou stránku“ „docházela k určitému přirozenému pohybu“ „měla vyjádřit určitou identitu pohybu“. Matěji, povězte nám prosím jasně: „jsme vystaveni kterému bytí“, „odproštění od kterého problému“ „ které období života“ „se kterou tělesností“ „reprezentovat kterou citovou stránku“ „docházela ke kterému přirozenému pohybu“ „měla vyjádřit kterou identitu pohybu“??? Slovo „určitý“ znamená jedinou věc – že člověk, který ho používá, mimoděčně říká „neurčitý“. A tomu se má doživotně vyvarovat.

Dalším příkladem Matějovy nekonkrétnosti je sousloví „utváření hodnot“ (str. 11) – o jaké hodnoty se skutečně jedná, nám žel neříká...

Chyby jako „arfetaktem“ (str. 3), „lidské“ (str. 9) berme jako mechanické překlepy, neodpustím však „sluchovým věmem“ (str. 13). Vždyť každý počítač tento jazykový hřích hned podtrhne červeně!

Ne každý je nadaný schopností výmluvného literárního projevu, každý by však měl mít vůči sobě trochu kritický odstup, aby nepsal zploštělé fráze typu: „vášeň je přeci jen dobrá, přinejmenším umí rozproudit krev“ (str. 4)

6. Hodnocení a navrhovaná známka

(výborně, velmi dobře, dobře, nevyhověl):

Matěj je podle mě se sebou příliš spokojený. Nepoznal ještě to, co znamená v nejlepší slova smyslu očistné tvůrčí znepokojení. Dávám známku „dobře“, aby tu byl důvod k rázné sebereflexi.

Datum:

22.5.2014

Podpis:

